

DODEN PRATEN NIET

THRILLER

Hij verdient het
om te sterven.



TAMARA GERAEDS

DE CRIME COMPAGNIE

HOOFDSTUK 1

Ik zit tegen de muur van de supermarkt, bij de achteringang, verscholen achter de vuilcontainer. Hier ziet niemand me. Aan de andere kant van de muur is de kantine. Het raampje hoog boven me staat halfopen. Naast me zit een ventilatierooster, waardoor een klein beetje warmte naar buiten glipt. Niet genoeg om mijn verkleumde lijf op te warmen, maar net voldoende om ervoor te zorgen dat ik niet doodvries.

Af en toe drijven er stemmen mijn kant op. Ze wekken me als ik indommel. Ik baal ervan. Ik heb het gehad. De winter staat om de hoek, strekt nu zijn armen al gretig naar me uit, klaar om me in een kille omhelzing te trekken. Mijn ideeën om uit deze ellende te ontsnappen zijn op. Het laatste beetje vechtlust sijpelt tegelijk met de warmte uit mijn lichaam weg. Waarvoor vecht ik eigenlijk nog? Waarom ga ik nog op zoek naar onderdak en doe ik mijn best om werk te vinden? Familie heb ik niet, en mijn zogenaamde vrienden lieten me in de steek zodra ik op straat werd gezet.

Dat er iets grondig mis is met de Nederlandse regelgeving op het gebied van dakloosheid wilde niemand horen. Ik had paps financiën maar in de gaten moeten houden. Dan had ik geweten dat hij tot aan zijn nek in de schulden zat, waardoor het huis dat we deelden zonder mijn toestemming verkocht werd na zijn dood.

En toen wilde die eikel van een Wessel, de arrogantste en meest emotieloze deurwaarder van het land, mij eruit zetten. Geen greintje begrip of medeleven toonde hij. Sterker nog, hij was nog botter dan het oude vleesmes in de keukenla, dat pap niet wil-

de weggooien omdat hij het ooit van mam had gekregen. En hij vond het ook nog nodig om me te bedreigen.

Wessel van Diepstraten. Hij zal me altijd blijven, hoe graag ik hem ook zou vergeten. Net als zijn arrogante kop, met het opzijkemde haar. Die zelfgenoegzame blik waarmee hij me altijd wegstuurde als hij me niet langer nodig had. Mijn collega, dat was hij, voordat ik hem een klap gaf. De eerste week dat ik juridisch secretaresse was op het kantoor waar hij ook werkt, was zo slecht nog niet. Tot hij me mee uit vroeg en ik hem afwees. Hij voelde zich vernederd en vanaf die dag liet hij zich van zijn slechtste kant zien. Ik was blij dat ik niet zijn secretaresse was, en dus niet zoveel met Wessel te maken had.

Na wat afkeurende blikken van collega's besloot Wessel zich anders op te stellen tegenover mij. Hij gedroeg zich netjes. Professioneel, maar hautain. Ik walgde van hem, maar bleef vriendelijk. Omdat ik het goed met mijn andere collega's kon vinden, vond ik het werk nog steeds leuk. Ik had mijn plek gevonden, had alles goed voor elkaar. Wessel was slechts een kleine smet op mijn perfecte leven.

Tot bleek dat ik niet oplettend genoeg was geweest. Wessel stond duidelijk te springen om me het slechte nieuws te brengen. Net na paps dood kwamen ze mij ons huis afnemen. Hoewel het me met afschuw vervulde, smeekte ik Wessel om me meer tijd te geven. Hij kende me, hij wist dat ik eerlijk was, dat ik een goed salaris had en dat er dus best iets te regelen viel. Hij wist dat ik nu pas voor het eerst over die schulden hoorde. Dat pap ze voor me verborgen had gehouden, of misschien zelf vergeten was, vanwege zijn dementie. Maar Wessel was doof voor mijn woorden. En toen maakte hij de fout mijn pols te pakken. Met mijn lijf vol frustratie en bijna stikkend in mijn verdriet kon ik mijn vuist niet tegenhouden. Ik raakte hem vol op zijn neus, die een bevredigend gekraak liet horen.

Een dag later liep hij alweer door het kantoor, met zijn kin ge-

heven, in zijn chique pak en met zijn dure koffertje in de hand. Hij heeft het beter dan ik, de smeerlap. Hij zag een kans om mij terug te pakken voor mijn afwijzing en greep hem met beide handen aan.

Nadat ik bij al mijn vrienden zonder resultaat had aangeklopt, besloot ik een vakantiehuisje op een recreatiepark te huren. Het was schreeuwend duur in het hoogseizoen, maar de enige andere woningen waar ik zo snel voor in aanmerking kwam, waren privéverhuur en zo mogelijk nog duurder. Helaas hadden een halfjaar eerder een aantal huishoudelijke apparaten de geest gegeven en had ik daarvoor mijn spaarrekening moeten plunderen. Erg lang kon ik daardoor niet blijven huren.

De pech bleef zich maar opstapelen. Vanaf dag één struinde ik uitzendbureaus, restaurants, winkels en supermarkten af, op zoek naar een baan. Niemand kon iets voor me doen. Ik was uitgeput, zowel fysiek als mentaal, waardoor ik er als een zombie uitzag. En Wessel – die natuurlijk opnieuw vernederd was, deze keer in het bijzijn van twee agenten die uit voorzorg aanwezig waren bij de uithuiszetting – bazuinde overal rond dat ik agressief was en mijn werk nooit naar behoren had gedaan.

Zo belandde ik op straat. In de afgelopen drie maanden ben ik een kei geworden in het vinden van relatief veilige slaapplekken, eetbaar voedsel, plekken om me een beetje op te frissen en zelfs kleding.

Het is niet genoeg. Elke nacht wordt het kouder. Dozen en oude dekens helpen wel, maar zullen de vrieskou niet buiten kunnen houden. De opvang zit vaak vol en nadat ik vorige week vlak bij het pand bijna werd verkracht, durf ik ook niet goed meer terug om te vragen of er nu wel plek is. Ik ben verzwakt en daardoor niet meer in staat mezelf te verdedigen.

Ik kan geen kant meer op. De enige uitweg die ik nog zie is de prostitutie. Nooit van mijn leven zal ik daarvoor kiezen. Dan voeg ik me liever bij pap en mam.

Mam... Het is vreemd, maar haar gezicht zie ik scherper voor me dan dat van pap. Ze overleed toen ik zes was, en...

Een scherpe pijn trekt door mijn bovenbeen. Ik schiet rechtop, me nu pas bewust van het feit dat ik zijwaarts was gezakt. Mijn hoofd raakt de grond bijna. Met mijn ijskoude vingers grijp ik naar mijn been. Alle spieren protesteren, ik hijg van de pijn. Ik probeer mijn been te bewegen om de kramp te verdrijven, maar ben zo verkleumd dat ik hem amper van zijn plek krijg. Grommend en vloekend duw en trek ik aan het ledemaat dat niet meer van mij lijkt te zijn. Een nieuwe pijnscheut dwingt mijn hoofd in mijn nek. Ik stoot hem hard tegen de muur. Met tranen in mijn ogen tuur ik naar de grond, waar mams beeltenis naar me glimlacht.

‘Ik wil niet meer. Niet op deze manier,’ fluister ik.

‘Ik kan je een andere manier bieden.’

Doodstil blijf ik zitten. Eerst denk ik dat ik dicht bij de dood ben en daardoor met mam kan praten. Dan hurkt er iemand naast me en begrijp ik dat ik te vroeg heb gejuicht.

Terwijl de pijn wegebt bestudeer ik de man.

Hij is lang en slank, gekleed in een duur pak. Zijn blonde haren zijn naar achteren gekamd en zijn tanden zijn onnatuurlijk wit. Ik schat hem zo’n tien jaar ouder dan ik. Halverwege de veertig, misschien iets jonger. Een rasechte gladjakker. Mijn eerste gedachte is ‘autoverkoper’, maar daarvoor is zijn kleding te duur.

‘Ik kan je helpen,’ zegt hij.

Nog steeds staar ik hem zwijgend aan. Geen pooier, denk ik nog. Maar wat dan wel?

Hij steekt zijn hand uit en kijkt me uitnodigend aan. Ik moet toegeven dat er onder dat gladde een knappe vent zit.

‘Paul.’ Hij lacht en in zijn ogen blinkt oprechte vriendelijkheid.

‘Maud.’ Ik schud zijn hand. Meteen loopt er een rilling over mijn rug. Het is maanden geleden dat ik voor het laatst iemand aanraakte. Iedereen blijft angstvallig uit mijn buurt, op de eenkling na die wat kleingeld op mijn rugzak legt.

‘Aangenaam, Maud. Ik zou je graag helpen.’

‘Waarom?’

Hij kucht, staat op en kijkt om zich heen. Zijn handen verdwijnen in zijn zakken. Opeens ziet hij er niet meer zo zelfverzekerd uit. ‘Ik heb begrepen dat jij een beetje geweld niet schuwt.’

Zuchtend trek ik mijn weer tot leven gekomen benen op en sla mijn armen eromheen. ‘Integendeel, ik haat geweld. Maar soms...’ Ik haal mijn schouders op. ‘Soms heeft iemand het gewoon verdiend.’

‘Precies.’ Hij knikt. ‘Dat bedoel ik. Je komt voor jezelf en voor anderen op. Je kunt niet tegen onrecht. Daarom denk ik dat we elkaar kunnen helpen.’

Na paps dood heb ik heel wat vreemde gesprekken gevoerd, maar dit spant de kroon. Toch heeft deze zakenman mijn interesse gewekt. Bovendien heb ik niets beters te doen en leidt dit gesprek me af van mijn misère. ‘Hoe dan?’

‘Iemand heeft mijn zus iets... aangedaan.’ Hij wrijft zijn handen hard over elkaar en rilt. ‘Iets ergs. Daarvoor moet hij boeten.’

Vol ongeloof kijk ik naar hem op. ‘Je wil dat ik wraak neem voor je?’

‘Dat je zorgt voor gerechtigheid. In ruil geef ik jou onderdak en eten. Een kans om weer op de been te komen.’

Een ijsskoude hand grijpt me bij de keel. Deze keer komt die kou echter niet door het winterweer. Plotseling zie ik het glashelder. Deze man is een psychopaat.

Verrassend snel duw ik mezelf overeind op mijn stramme benen, gris mijn rugzak van de grond en zet het op een lopen.

Ik kom niet ver. Kou en honger maken mijn lijf slap. Na een paar stappen voel ik een sterke hand rond mijn arm.

‘Wacht! Alsjeblieft!’

Zijn stem klinkt anders dan daarnet. Het zakelijke is weggeduwd door iets dringends.

Geïntrigeerd door het oprechte erin, blij ik staan en draai me naar hem toe.

Tranen blinken in zijn ogen. Zijn hele lichaamshouding smeekt me om te luisteren.

‘Alsjeblieft,’ herhaalt hij. ‘Ik... Ik weet niet wat ik anders moet. Ze is mijn enige zus. Ze is alles voor me.’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Je wil wraak. Waarom doe je het niet zelf?’

‘Omdat ik niet de rest van mijn leven in een cel wil doorbrengen. En mijn zus heeft me nodig.’

‘O, maar het is prima als ik voor de rest van mijn leven word opgesloten?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, helemaal niet! Ik zorg ervoor dat niemand erachter komt dat jij het hebt gedaan. Mij zullen ze als eerste verdenken als er iets gebeurt, maar jij staat los van de zaak.’

Een koude windvlaag slaat in mijn nek. Een voorteken?

Met een zucht trek ik de kraag van mijn jas hoger op. ‘Luister. Wat er ook is gebeurd met je zus, het spijt me. Maar wraak zal jullie niet helpen. En ik ook niet.’

‘Het gaat niet om wraak,’ zegt hij, net als ik wil weglopen.

De wind gaat liggen en ik besluit dat het een teken is dat ik hem een kans moet geven om uit te leggen wat hij dan wel wil.

Paul gaat met zijn hand door zijn haren. Hij trilt. ‘Ik wil gewoon gerechtigheid.’

‘Dan moet je naar de politie gaan.’

Hij schiet in de lach, maar het klinkt allesbehalve vrolijk. Eerder wanhopig, met een zweem van onderdrukte woede. Het raakt me.

‘De politie...’ snuift hij. ‘Die heeft hem laten gaan. De ooggetuige was niet betrouwbaar, vonden zij. De huid onder haar nagels kon ook van...’ Hij draait zijn hoofd weg, slikt moeizaam en haalt een keer diep adem. ‘Kon ook van wilde seks zijn geweest.’ Hij spreekt het met zoveel afgrijzen uit dat ik een vies gezicht trek.

Ik probeer niet te denken aan het moment waarop ik zelf bijna slachtoffer werd van iets soortgelijks. Het mislukt. Het beeld van de man die me tegen de muur drukt en met zijn heupen tegen mijn kruis schuurt, komt ongenadig hard terug.

Zijn volgende ademteug hapert. 'Hij lijkt een nette man, hij is rijk, heeft aanzien.' Langzaam laat hij de lucht uit zijn longen ontsnappen. 'Dat is de enige reden waarom hij nog vrij rondloopt.'

De woede in hem zakt weg en maakt plaats voor moedeloosheid. Mijn hand gaat omhoog zonder mijn toestemming, maar ik houd hem tegen voordat hij zijn onderarm raakt. Ongemakkelijk trek ik mijn arm terug. 'Ik kan me voorstellen dat je wil dat hij gestraft wordt.'

Terwijl hij knikt, rolt er een traan over zijn wang. Hij veegt hem snel weg. 'Hij sloeg haar bijna dood. En ze doen het af als een seksueel avontuurtje dat een beetje uit de hand liep. Ze wordt nog elke nacht gillend wakker, durft niet meer alleen over straat, zelfs niet overdag. Dat kan toch niet?'

Naar mijn aangifte werd amper geluisterd. Dat ik geen onderdak heb omdat die vent nog vrij rondloopt, interesseert de politie niets.

'Misschien heb je meer geluk in hoger beroep?' opper ik.

Hij tuurt over mijn schouder in de verte. 'Ze kan niet nogmaals getuigen. Het zal haar nog verder kapotmaken. En als ze haar dan weer niet geloven...'

Ik klem mijn kaken op elkaar. Dat gevoel ken ik maar al te goed.

'Luister, Paul.' Ik frunnik aan mijn vuile nagels tot ik de juiste woorden heb gevonden. 'Ik vind het echt heel naar, en heel onrechtvaardig, maar ik zie niet in wat ik voor jullie kan betekenen. Ik heb geen contacten bij politie of justitie. Sterker nog, ik heb helemaal niets. Geen huis, geen werk en geen geloofwaardigheid.'

'Daarom juist. Ik las je verhaal in de krant, dat interview dat je hebt gegeven, en herkende je van de foto. Ik zag overeenkomsten. Jou is ook iets vreselijks aangedaan. Je bent in de steek gelaten,

ontslagen om niets... Tenminste, bijna niets. Alles is je afgenomen. Ik hoopte dat we elkaar zouden kunnen helpen.'

Peinzend staar ik hem aan. Hij ziet er zo oprecht uit. Oprecht, gekwetst, wanhopig en vol liefde voor zijn zus. Had ik maar iemand zoals hij, die voor me opkwam. Dan zou het leven er al een stuk rooskleuriger uitzien.

Hij pakt mijn hand voordat ik hem kan terugtrekken. Zijn warmte stroomt door me heen. Tot mijn verrassing voelt het niet verkeerd. Het gebaar doet mijn ogen prikken.

'Ik kan niet tegen onrecht. Laten we elkaar helpen. Ik kan onderdak voor je regelen, zodat je de koude maanden kunt doorkomen. Jij kunt ons helpen gerechtigheid te vinden.'

'Hoe zie je dat voor je? Moet ik hem in elkaar slaan?'

Hij knikt nadenkend. 'Dat zou mooi zijn.'

'En in ruil daarvoor geef je me onderdak voor meerdere maanden?' Het klinkt te mooi om waar te zijn.

Hij glimlacht en wijst met zijn vrije hand naar de parkeerplaats achter ons. Zijn andere hand ligt nog steeds rond de mijne. 'Laat me je op een kop koffie en een warm ontbijt trakteren. Daarna kunnen we verder praten.'

In tweestrijd blijf ik staan. Een echte maaltijd klinkt geweldig. Een dak boven mijn hoofd nog beter. Daarnaast geeft de warmte die via zijn vingers in de mijne stroomt me om de een of andere reden weer wat hoop. Wat is het ergste wat er kan gebeuren? Dat deze Paul een moordenaar blijkt te zijn en me afmaakt zodra hij de kans krijgt? Dat is waarschijnlijk beter dan doodvriezen of verhongeren. Verkrachting zou ook onder zijn plannen kunnen vallen, maar als ik in zijn ogen kijk kan ik dat niet geloven. Bovendien zou ik het, als ik heel eerlijk ben, niet erg vinden om met hem in bed te belanden. Als deze kleine aanraking al zo fijn is...

Mijn mondhoeken beantwoorden zijn vraag al voordat ik bewust een beslissing heb genomen. 'Goed, ik ga mee, dan kun je me je plan uitleggen.'